

Novica Novaković

Pesmi

Stopinje

Stopinje se odpirajo pred menoj, ženska, stopinje, ki jim ne vidim ne konca ne kraja, stopinje, ki me nosijo kot reka, v katero tonem tiho in počasi, stopinje, ki me vržejo kot veter v neizsanjane čase, ki jih ni, stopinje, ki so prevelike zame in premajhne zate, stopinje so moj privid, ženska, tvoj privid, obljublajo nama dežele, v katerih ni krivic, kjer se vse vrti hitro in nepredvidljivo, z neverjetno naglico, in vse se vedno srečno izteče, dežele, kjer ljubezen obvladuje vsako misel, usmerja vsak gib, vsak dotik. Stopinje se odpirajo pred menoj, ženska, me vabijo in mamijo, stopinje, ki jim zaupam, tako kot čarovnik zaupa kristalni krogli, zvezdam, stopinje, ki jim sledim kot bojevnik, ki celo življenje lovi enega samega mogočnega jelena in se ob srečanju z njim povsem spremeni, kot da bi se ponovno rodil, stopinje so, ki jim sledim, v neznano jim sledim, ženska, in čakam, ali me bodo privedle do nekih drugih stopinj, tistih stopinj, ki jim mogoče ti slediš.

Spoznavanja

Spoznavava se, že leta in leta se spoznavava, tako kot se spoznavajo smreke, ki že dolgo rastejo druga ob drugi na strmih obronkih pozabljenih pogorij, tako kot se spoznavajo čeri, ki skupaj kljubujejo razbesnelim valovom in divji, tuleči nevihti, tako kot gore, istočasno vzvalovane in izoblikovane v milijonih let, kakor planeti, vrženi v isto osončje, kjer krožijo, se približujejo, oddaljujejo, približujejo in spet oddaljujejo, tako se midva spoznavava, se srečujeva in ločujeva; jaz sem vedno isti, in ti, ti si vedno drugačna, vedno druga barva oči, drug vonj kože, drugačno lesketanje las, tako se spoznavava, čeprav se že pozna, vsaj jaz tebe poznam, poznam te že od prej, iz nekega drugega časa in iz neke druge dežele te poznam, in upam, da me boš tudi ti nekoč prepoznala, da bom morda tudi sam nekdo, ki ga poznaš že od prej.

Stolp

Ne dohajam te, ne morem slediti tvojemu ritmu, tvojim odhajanjem in prihajanjem, tvojim spremembam, ne morem slediti tebi, ki si kot kraljica, ki se zapira v svoj stolp, okoli katerega so prepadi, globoki in temačni prepadi, v katere padam, se dvigam in ponovno padam, in tako v neskončnost, in v stolpu je labirint, ki ga nikoli ne prehodim do konca, blodnjak, ki me vedno pogoltne, in pred tvojimi vrati je uganka, na katero ne znam odgovoriti, uganka, ki me vrže daleč stran od stolpa, daleč stran od tebe, tebe, ki me z enim samim gibom razstaviš in me z eno samo besedo ponovno sestaviš, in ne vem več, ali sem še, ali me ni več.

PROZA

Kričanje

Vlado Zabet

Sprehajam se po robu fantazije in že sem na Baker Streetu, kjer si pri Madam Tussaud's ogledam giljotiniranje in usmrtitev na električnem stolu, nato se spustim na Oxford Street in mimo Marble Archa privihram v Hyde Park, kjer se zlekнем v ležalnik, a že se prikaže uniformiranec in mi zaračuna 35 penijev, zmeden zapustim prizorišče neprepričljivih govornikov in se mimo Wellington Archa odpravim pred buckinghamsko palačo, a ker ne najdem zastave na drogu, razočarano odkorakam na Piccadilly Circus, spijem mrzlo pivo in se prepričam, da je vsaj Eros na svojem mestu in da so na svojem mestu še vedno tudi ostareli pankiči, ki se ne pustijo fotografirati, že rahlo dolgočasen se z muko prebijem skoz skupino nadležnih majhnih rumenčkov do Trafalgar Squarea in spoštljivo pomežiknem Nelsonu, ki je, kjer je, ter mimo Downing Streete 10 oddirjam na Westminster Bridge, kjer postojim nekaj minut in ugibam, ali bo mogoče v bližini Houses of Parliament eksplodirala bomba, ki jo je nastavila IRA, ura je že pet popoldne, počakam, da Big Ben odbije do konca in se odločim za nekaj časa slediti Temzi, znajdem se na Tower Bridgeu, kjer še vedno odmevajo krik tistih, ki so ali pa niso kršili Zakona, z zadnjimi močmi se usedem na petnajstko in se odpeljem na Portobello Road, kjer si kupim sončne lenonke, in že sem nazaj, namazan z bojnimi barvami Siouxov čakam, da me raznese Ginsbergovo tuljenje.

Meja

Ali se ne zavedaš, da je vse brezizhodno kakor ladja na obzorju,
za katero ugotoviš, da je v resnici ni, da je vse brezupno kot
ura brez kazalcev, da je vsak gib nesmiseln, da je vsaka beseda
brez pomena, da so resnični samo divji konji, na katerih jezdiva
skoz zrahljane vezi palimpsestov, na katerih jezdiva skoz
razbesnele verze, skoz dogodke, ki se odvijajo prepočasi zate
in prehitro zame, jezdiva, kot sta nekoč jezdila Custer in Nori
konj, a v Malem Velikem rogu je bil prostor samo za enega.
Samo konji so resnični, mogočni, skrivnostni konji, ki te kot
nevihta ponesejo na rob čudovitih, začaranih dežel, ki se
jih dotikaš le s trepalnicami in jih nikoli ne odsanjaš
do konca, konji, na katerih jezdiva skupaj, a vsak zase,
ti, s svojimi hrepenenji in strahovi, in jaz, jaz
s poskusi podreti mejo, tisto mejo, ki loči življenje od smrti.